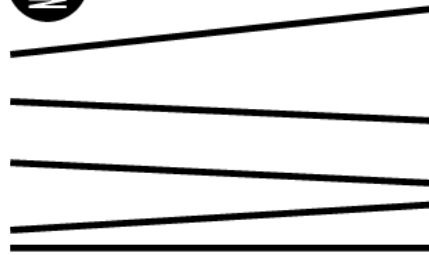

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Rossi, Gaetano.; Texten af Rossi ; Musikken af Meyerbeer ; oversat fra det Italienske [af C. J. Boye] ; udgivet af Theaterdirectionen.

Titel | Title:

Romilda og Constance : et Syngespil

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kjøbenhavn : trykt i det Popske Bogtrykkerie, 1821

Fysiske størrelse | Physical extent:

108 s.

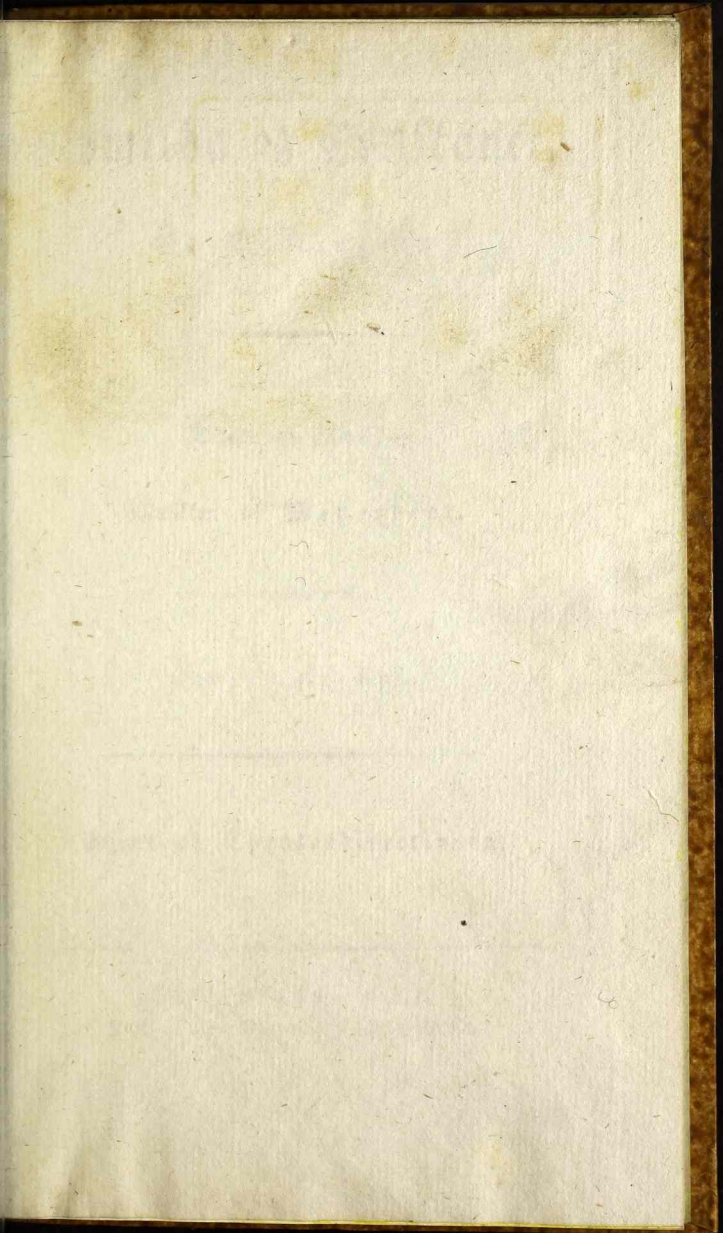
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Nomilda og Constance.

Et Syngespil.

Texten af Rossi.

Musikken af Meyerbeer.

Oversat fra det Italienske.

Udgivet af Theaterdirectionen.

Kjøbenhavn, 1821.

Trykt i det Poppske Bogtrykkerie.

Memorandum of Understanding

11th August 1941

Between the

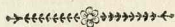
Government of the United Kingdom

and the

Government of the Dominion of Wales

Romilda og Constance.

Personerne:

Teobaldo, } Tvillingbrodre, Prindser af Provence.
Retello, }

Romilda, Hertugen af Bretagnes Datter.

Lotario, Greve af Cisteron.

Constance, hans Datter.

Alberto, Kastellan paa Slottet Senanges.

Annina, hans Broderdatter.

Pierotto, opdraget med Teobaldo.

Ugo, Teobaldos Vaabendrager.

Regjeringsherrer, Riddere, adelige Damer, Pager,
Vaabendragere, Herolder, Bønder og Bøns-
derpiger, Vagt.

Første Akt i Hovedstaden Aix.

Anden Akt paa Slottet Senanges.

Første Akt.

Første Scene.

(Stor Forgaard ved Tyrkerne af Provences Pallads).

Naar Dækket gaaer op, seer man en Deel Baahendragere, som nylig ere blevne færdige med at opreise nogle Seierstrophæer. Riddere og adelige Damer ophænge Guirlander mellem Støtterne.

Chor.

Solen høit paa Himlen smiler
Endnu Laushed trindt om hviler;
Alting er til Festen rede,
Og han kommer end ei herved!
Bitter Harne hæftigen raser
I hans Hjerte — svare Brede!
Ewig fra nu af, o Himmel, vi bede,
Lad Freden herfle og Enighed;

(Imidlertid vise Pjerotto og Annina sig i Baggrunden. De gaae frem, og betragte med Beundring alle Tilberedelserne).

Pjerotto.

O, hvor yndigt! — o see kun.

Choret.

Stille!

Pjerotto.

O, hvor deiligt! — Tillader —

(river af Banvare een af Guirlanderne ned).

Choret (i Brede).

Ha, hvad gjør Du?

Pjerotto

(Stryker et af Trophæerne omfuld, idet han vil ophænge Guirlanden).

Intet!

Choret.

Atter?!

Pjerotto

(reiser det paa en flodset Maade op igjen).

Seer I!

Choret (holder ham tilbage).

Hvorhen nu?

Ha! den Tølper! — Påf Dig! påf Dig!

Pjerotto

(i det han trænger sig frem).

Sagte — saa sagte, mine Herrer!

Det var Uheld, ei mit Forsæt —

Hvor er Skaden?

Choret (driver ham tilbage).

Vort herfra!

Pjerotto

(vægrer sig ved at gaae).

Men, I Herrer, jeg er Pjerotto.

(med paatagen Brede)

Og mit Blod er varmt og hidstigt;

Jeg vil møde her min Broder —

(med en vigtig Mine)

Min gode Ven, Prinds Teobaldo,

Som ret snart vil være her.

Choret (spottende).

Broder Du?! — hør den Praler!

Din Forstand har Du mistet — Du er forrykt!

Pjerotto (som før).

Broder, ja! hans Diebroder.

Derfra kjende vi hinanden;

Og mig elsker Teobaldo,

Han vil kjærligt hilse mig,

Ja, han vil ømt omfavne mig!

(med fornem Mine)

Derfor tael mig til herefter

Med mere Høflighed!

Choret (som før).

Mod en saadan fornem Herre
Er det jo vor Skyldighed!

Pjerotto

(med et protegerende Bæsen).

Ja, og jeg skal steds vise
Eder al Bevaagenhed!

Choret

(stimler sammen om Annina).

Og hvem er denne smukke Pige?

Pjerotto

(vil holde dem borte fra hende).

Tør jeg bede! —

Annina (med et naivt Anix).

Jeg er Annina.

Choret (bøstlig).

O, hvor yndig!

Pjerotto (som før).

Jeg veed det nok —

I Morgen hun min Kone bliver.

Choret.

Smukke Pige! — Hvor Du er yndig,

O skønne Annina!

Annina

(med uskyldig Venlighed).

Alt for god!

Ja, i Sandhed, alt for god!

Pjerotto.

Jeg beder, mine Herrer, bliver herfra!

Choret (driller ham).

O nei — tillader, vi hende hilse —

Det er høfligt, er vor Pligt!

Annina (som før).

Det er alt for megen Ære —

Staaer kun stille — bliver der!

Pjerotto.

Ja, I Herrer, lader være —

Værer stille — bliver her!

(En Sideport aabnes).

Alle.

Men aabnes ei Porten — nu kommer Retello —

Vort! hort!

(De træde Alle hen i Baggrunden).

Anden Scene.

Retello kommer, fordybet; med ham Alberto.

Retello.

Nei! mit Nag jeg ei kan tvinge.

I Hjertet mægtigt det luer —

Skjæbnens Time nu alt truer

Snart min Broder meder mig her!

Thronen Fryd mig skulde bringe,

Men, min Frygt, min Sorg han er!

Alberto.

O, min Fyrste, vil mig I lyde,
 Denne Hæftighed I tvinge!
 Klogskabs Grunde Eder byde,
 Selv at vise Ekin af Glæde.
 Tab ei Modet — dæmp Eders Brede —
 Duffer I Thronens Herlighed!

Choret og Alberto.

See, see! — see hans Brede!
 Vort Haab om Fred!

Retello og Alberto.

Hører Lyden af fjerne Kanoner!
 Hør kun! hør, hvor Krigstrompeten toner!
 Ha bittere Harm! nu er Timen alt kommen!
 Alt er Broderen seierrig nær.

Retello.

O Marter, o Nag, som jeg føler,
 Hvor du ængster og qvæler mit Bryst!

Alberto.

I maae neddæmpe klogt Eders Brede,
 Vær nu forsigtig, og skjul Eders Nag!

Pjerotto, Annina og Choret.

Hører Lyden af fjerne Kanoner!
 Hør kun! hør, hvor Krigstrompeten toner!
 O hvilken Fryd! nu er Timen da kommen!
 Nu er Broderen seierrig nær!
 Hvilken Lykke! hvor stor er min Glæde!
 Mit Hjerte banker med stærke Slag!

Tredie Scene.

De Forrige.

(Retello kaster sig urolig paa en Bænk).

Alberto (til Mængden).

Hans Høihed ønsker nu at være ene.

(Alle gaae, undtagen Annina og Pjerotto).

Annina (til Pjerotto).

Kom, vi maae gaae.

Pjerotto (bliver staaende).

Ei! vi er jo hans Frænder!

Alberto (med Brede).

Gaae, siger jeg!

Pjerotto (som før).

Her er min Pligt at være.

Alberto (forbittret, til Annina).

Og Du Forvorne, ene med ham? — det

Skal straffes!

Annina.

Vær ei vred — vor gamle Møster

Har været med os.

Retello (hæftig).

Hør Alberto!

Alberto (ærbødig).

Prinds! —

Retello (urolig).

Er Alting ordnet?

Alberto.

Alting, Eders Naade.

Retello.

Og mine Mænd? —

Alberto.

Udgjør en talrig Skare,
Som svigter ei, og kjender ikke Frygt.

Retello.

Godt, godt! En vigtig Dag er dette. Har Du
(spottende).

Alt seet de pralende Trophæer? Hørt
De høie Jubelraab? — De gjælde ham!

(til Pjerotto)

Forvoone, hvem er Du? Udspeider frækt
Du mine Tanker? (kalder) Vagt!

Pjerotto.

Tilgiv mig naadigst!

(til Vagten)

Gaa kun igjen — Ih, jeg er jo Pjerotto;
Spørg denne Herre.

Retello (til Alberto).

Kjender Du ham?

Alberto.

Ja —

Han er min Frænde.

Annina.

Og i Morgen blier han
Min Egtemand. O, troe mig, han er god;

Jeg veed det jo, jeg har jo kjendt ham længe.

Alberto.

Man kalder ham en brav og vakker Yngling.

Pjerotto.

Ja, see kun paa mig — ligner jeg en Speider?

Jeg er en Søn af gamle Moder Martha,

Hun som opammet har Prinds Teobaldo.

J kan dog vist endnu erindre Eder

Pjerotto fra Senanges? — Tænk Jer om!

Retello

(betragter ham opmærksomt).

Ja, rigtig.

Pjeretto.

Vi har ofte leget sammen

Paa Slottet og i Haugen; J var da

Kun ung endnu, dog dengang alt J vilde

Regjere — hvor jeg tit har drillet Eder

Dermed! det kan jeg aldrig glemme.

Alberto.

Stedse

Wil hans Høihed naadigst komme Dig ihu.

Pjerotto.

O J er naadig!

Retello.

Men hvad gjør Du her?

Pjerotto.

Jh? venter man da ei Prinds Teobaldo?

Jeg høre vil og see det herlige

Triumphtog — o hvor det vil blive deilig!
 Saa aabner man det store Testamente,
 Og feirer Feste for den nye Behersker.

Retello (med et listigt Smil).
 Og hvem af os seer da Nationen helst
 Paa Thronen, mener Du?

(Pjerotto betænker sig).

Alberto (hurtig).
 Hver klog Mand ønsker
 Retello, Dydens mægtige Forsvarer
 For ædle Stammes naadige Beskytter.

Retello (med Varme).
 Og vee! ja vee! bliver ei Retello Konge!
 (til Pjerotto)

Du, i Din Frændes Sted skal være Borgfoged;
 Dig, min Alberto, skal jeg have høit
 Til Værdighed og Ære.

Alberto (ærbødigt).
 Tak, min Tyrste!
 (han giver Pjerotto Tegn til, at han skal takke Retello).
 Pjerotto.

O Tak! — jeg takker! (sagte): Dog hans Ansigt ei
 Behager mig.

(Retello giver dem et Bink, at de skal gaae).

Alberto.
 Forlad os nu. (til Annina) Og hils
 Hans Høihed med Ærbødighed.

Annina

(naivt, idet hun kysker hans Haand).

Farvel,

Herr Fyrste!

Retello.

Hvilken yndig Ufsyd!

Pjerotto (sagte):

Hvor mildt han saae til hende! — (til Annina) Lad os gaae!

Annina.

Hvor venligen han smilte! og han trykked

Saa ømt min Haand!

Pjerotto.

Ja vist — jeg saae det nok.

Ja Du er lykkelig; jeg er Din Brudgom,

Og Kastellan i Haabet.

(De bukke sig ærbødigt, og gaae).

Fjerde Scene.

Retello og Alberto.

Retello.

Endnu ei kommer Grev Lotario?

Hvi tøver denne Rigets stolte Ranksler?

Alberto.

Han sikkert Eders Broder gaaer imøde;

Det er jo let at gjette

Retello.

Han maa vindes;
 Det byder Klogskab mig, thi han er mægtig,
 Og stammer fra Provences ældste Adel.

Alberto (med Betydning).
 Hans Datter elsket er af Teobaldo.

Retello.

Og hemmelig hun attraaer meer at herske —
 End elskes.

Alberto.

Hist fra kommer Nogen, troer jeg.

Retello.

Det er Constance; Haab og Elskov luer
 I hendes Øie — følg mig, lad os gaae.
 (De gaae).

Femte Scene.

Constance kommer med sine Damer og
 Pager, som blive staaende i Baggrunden.

Constance.

Vær hilset, o bedste blandt Dage!

Du væger mit Bryst;

Bringer atter min Elskte tilbage,

Og vinker min sundne Lyst.

Alt! ei du veed;
 Du, som jeg tilbeder,
 Alt hvad jeg leed;
 For dig lød Suk og Klage!
 Mon og paa mig
 Du har tit tænkt tilbage,
 Imens jeg savned i dig
 Mit Hjertes Ven?
 Men ei jeg meer skal forsage;
 Ei mere Taaren rinder —
 Thi atter hos dig jeg finder
 Snart al min Fryd igjen!

— Gaa Timer kun — og atter skal jeg see ham!
 O glade Tanke, mildt du trøster mig!

(En Page bringer et Brev).

Giv hid! — Ja — fra Rodolpho, som ledsager
 Prinds Teobaldo, og beretter mig,
 Alt hvad der foregaaer. — Men hvad er dette?
 Hvi skjælver jeg? — Knap tør jeg aabne Brevet —
 Ha, hvad bebuder denne Angst mig vel?

(hun læser)

Min høie Hersekerinde! Teobaldo
 Er snart paa Veien til sit Hjem; han har
 Betvunget kjæft Bretagne — Eders Elskte
 Har kæmpet som en Helt" —

O Glæde!

"Men,

Hans Hjerte" —

Be, jeg skialver!

"Men hans Hjerte

Er tabt for Eder" —

Milde Gud!

"Han elsker

Den overvundne Hertugs Kionne Datter,

Romilda; hun forsvunden er — sandsynligt

Er det, at hun ledsager Teobaldo."

Førræder! saa Du svigter Pligt og Ære!

Du vover frækt at føre hende hid?

Be Dig! skialv for min Brede — frygt min Havn!

Sjette Scene.

Lotario kommer.

Lotario.

Saa sorgfuld, Datter? — Teobaldo kommer;

Med Glæde jubler Folket ham imøde;

Dit Navn jeg ogsaa hørte høit gjentaget

Af tusind Stemmer. — Endelig er da

Den længe ønskete Time nær; snart opfyldt

Seer jeg mit Haab, thi Teobaldo vorder

Regent, og Du, Constance, vor Fyrstinde!

Constance (rækker ham Brevet).

Læs dette — Den Troløse!

Lotario

(efter at have læst det — ligegyldig).

Engster det Dig?

Constance.

Hans Hjerte eier jeg ei meer.

Lotario.

En Grille,

Som snart forgaaer! vær Du kun ubekymret.

Constance.

Hun savnes —

Lotario.

Og han elsker Dig, som før.

Constance (hæftig).

Nei — nei! — jeg er bedragen!

Lotario.

Vær Du rolig;

Hvis ei han endnu elsked Dig, mon da

Han havde skyndt sig foran Hæren, fulgt

Kun af en liden Skare, for at hilse

Dig nogle Timer før?

Constance.

O, torde jeg

Kun haabe!

Lotario.

Har han ei tilsvoret Dig

Sin Kjærlighed?

Constance.

Og glemt maaskee sin Eed!

Lotario.

Hans Faders Testamente snart vil minde
Ham om den Pligt, han skylder Dig.

Constance.

Og dette,
Veed Du med Vished, byder ham at ægte
Mig?

Lotario.

Dette glade Haab Arrigos Ord
Har givet mig — I min Haand, veed Du, er
Hans Testamente. — Men, hist kommer han
Med Ridderne — jeg her vil vente ham.

Constance.

Og jeg vil tvinge Sorgen i mit Hjerte.
(Gaaer).

Syvende Scene.

Riddere, derpaa adelige Damer med
Laurbærkrandse. Adelsmænd og Rigs-
herrer, som stille sig hos Lotario.

Soldater.

Chor.

Hil, hil den Kjætte,
Som har Seier os bragt!
Fædreland gjenvandt
Hans Hæder, Fred og Magt!

Og medens Stridshorn høit, med frydfuld Klang,

Om Sei'ren lyde,

Skal Glædens Toner og Takkesang

Mod Himlens Hvalving stige.

(Teobaldo træder ind, ledsaget af nogle faa Riddere. Ugo følger ham, og i nogen Afstand en Deel Naabendragere. Hans Mine udtrykker dyb Smerte og Bedrøvelse).

Teobaldo.

O elskte Fader, som jeg tilbeder,

Ei Dig uværdig kommer, sei'rrig, Sønnen tilbage.

Men, ah o Klage!

Ei mere Dig jeg finder — Sei'rens herligste Glæder

Skulde været Dit Bifald — dette min herligste Hæder.

O hvilken Fryd, o hvor sødt

For elsket Yngling at høre gamle Faders Glæde!

Men Haabets Smilen er Svig —

Jeg seer Dig ei!

Min Fader og min Ven Dødens Haand har røvet fra mig!

O, elskte Skygge, vist Du svæver

Omkring mig, medens min Ven til Dig sig hæver,

Hører Sukket, hører den Klage,

Som min Kummer afpresser mig!

Fader! naar skal min Mo jeg faae tilbage,

Ik, og atter blive lykkelig?

(han læner sig dybtbevæget op til Ugo).

Choret.

Stand's nu Din Klage — ynd Glæden igjen;
Du fromt Din Fader nok begravd —
Tænk paa Din Hæder, tænk paa det store Folk,
Som af Dig venter sig Lykke og Fred!

Teobaldo.

Hæder — Lykfsalighed — store Navne!
Vrens stærke Flamme skal stedse
Lue høit i dette Bryst!

Dog kun eet Haab, som lever i mit Hjerte,
Gjenbringe Freden mig kan paa ny!

O milde Haab, du dæmper blidt min Smerte,
Og atter Glædens Dag seer jeg grye!

(han vender sig til de Omskæende).

J, ædle Herrer, gjæve Riddersmænd,
Det glæder mig at hilse Eder Alle,
Trofaste Venner, her igjen!

Ottende Scene.

De Forrige. Constance kommer.

Constance (sagte).

Han er der!
(Lotario giver hende et Bink, og hun træder nærmere).

Teobaldo.

J, Grev Lotario, kom til mit Hjerte;

Min Faders bedste Ven omfavner jeg

J Eder. (Omfavner ham).

Lotario.

Jeg hans Søn — (med Eftertryk) og min,
jeg haaber.

Teobaldo (affides).

Ha, jeg forstaaer ham!

Lotario

(foreviser Constance for ham).

Endnu, tænker jeg,

J mindes Eders Barndoms Legeføster;

Hun tidlig alt det unge Hjerte vandt.

Constance (med Bægt).

Og trofast har hun stedse elsket Eder.

Teobaldo (sagte — i Forvirring).

Veed hun det alt?

Constance.

J tier, Teobaldo? —

Med intet Blik J hilser mig? —

Teobaldo

(søger at skjule sin Forlegenhed).

Tilgiv mig —

Min Varm er fuld endnu af sønlig Sorg —

Jeg kan ei fatte mig. — Men hvorfor kommer

Min kjære Broder, min Netello ikke

J mine Arme?

Lotario.

Maaskee oppebier

Han Timen, da den faderlige Billie

Kundgjøres skal.

Teobaldo.

Den nærmer sig — Til Eder,
 Lotario, jeg overdrager denne
 Høistvigtige Forretning; lad om Thronen
 Forsamles Rigets første Mænd, Vasaller
 Og Riddere, at Alle og Enhver
 Erfare kan Arrigos sidste Villie,
 Der er os alle hellig.

Lotario.

Eders Bud

Skal vende opfyldt —

(til Constance, sagte,)

Snart er Du Fyrstinde.

(Han gaaer — Alle følge ham, undtagen Teobaldo,
 Constance og Ugo, som træder tilbage).

Niende Scene.

Constance og Teobaldo (der staaer taus og
 forlegen).

Constance (sagte).

Han tier — er forvirret — Ak, jeg veed
 Min Skjæbne!

Teobaldo (sagte).

Pinefulde Øieblik!

Constance (med Æmhed).

Et heelt Aar er det, siden J mig saae,

Min Teobaldo, og J har dog Intet

At sige mig? — Slet Intet?

Teobaldo (forvirret).

Eders —

Constance.

Hvorfor

Tør Eders Blik ei møde mit?

Teobaldo (som før).

Jeg frygter —

Constance — Eders Brøde —

Constance.

Frygt er Tegn

Til Brøde; vær oprigtig — endnu kan

Min Kjærlighed undskylde Eders Feiltrin.

Teobaldo.

O Edelsmodige! — Dog nei, min Læbe

Ei vover det — (sagte) O Qual hvor du mig martrer!

Tiende Scene.

De Forrige. Ugo.

Ugo (med Betydning).

Min Prinds, en Yngling beder om at stedes

Før Eder.

Teobaldo.

Hvem? — hans Navn?

Ugo.

Adelio;

Den unge Page.

Teobaldo (hæftig bevæget).

(sagte) Hvilken Dristighed!

Paa dette Sted — og hun nærværende!

Constance

(der opmærksomt har betragtet ham).

J synes overrasket, Teobaldo;

Hvi skrækker dette Budskab Eder?

Teobaldo,

(i en tvungen munter Tone).

Skulde

En Page kunne skrække mig? — Tillad mig

At gaae og høre, hvad han har at bringe.

Constance.

Hvorfor ei her? — (med Bitterhed) En Hemmelighed er der

Maaskee imellem ham og Eder? — Vel

Saa vil jeg gaae —

Teobaldo.

Constance — hvorfra denne

Mistanke?

Constance.

Har den ingen Grund maaskee?

(til Ugo) Lad Pagen komme!

(Indtræder) Ugo (dvalende).

Men —

Constance (bydende).

Gade, for ham hid

Det er min Willie! (Ugo gaar).

Men (siger) Jeg dog ogsaa ønsker

At kjende denne Fremmede.

Teobaldo (afstødes).

Jeg skjalver!

En Smertefuldstilfælde

Ellevte Scene.

Romilda, klædt som Page, træder ind; hun vil falde Teobaldo om Halsen, men denne standser hende ved et betydningsfuldt Biekast. Constance lægger, med Uroelighed, Mærke hertil.

Romilda.

O, elskte Fyrste!

Teobaldo (forvirret).

Du her!

Romilda (bedrøvet).

Du ei mig kjender?

Teobaldo.

Jo, jeg Dig kjender.

Romilda (glad).

O ja, o ja!

Constance (affides).

Hvilket Ansigt!

Romilda

(pegende paa Constance).

Hvo er det?

Constance (sagte).

Hvor fortrolig!

Teobaldo (urolig).

O Himmel!

Romilda.

Uf Uro jeg skjælver!

Romilda.

Du, Herre, mig kjender;

Dit Hjerte maa vide,

Alt til Dig jo sender

Kun Haab og Trostaa mig;

Et Blik Du mig give,

Som kan mig oplive!

Du veed, at kun jeg frydes,

Kun lever ved Dig!

Alle Tree.

Uro er mine Tanker;

Engsteligt Hjertet banker!

Teobaldo.

I denne Marter, jeg føler,

Raad du mig, o Kjærlighed!

Constance.

Ei min Frygt jeg kan dæmpe;
Ei mig betvinger min Kjærlighed.

med en stor Romilda.

Til hans Varm jeg vilde ile; —
Men er tro hans Kjærlighed.

Alle Tre. —

Jeg ængstes, jeg forsager;

O Time fuld af Plager!

Sin Smerte eller Lyst,

Ei yttre tor mit Bryst!

Constance (med Eftertryk).

Jeg gaaer, min Prinds — i dette Dieblis
Befværlig er vist min Nærværelse.

Jeg sætter al min Lid til Eders Vre,

Paa Eders Troskab bygger jeg mit Haab,

Min Rolighed — glem ikke det! — Farvel,

Prinds Teobald!

Teobaldo

(med tvungen Høflighed).

Farvel Constance!

(Hun gaaer).

Tolste Scene.

Romilda og Teobaldo.

Romilda (i hans Arme).

Saa hviler jeg igjen i Dine Arme!

Teobaldo.

O min Romilda! hvilken Dristighed! min D

Romilda.

Er jeg da ei Din Brud? Din Eed er hørt
Af Himlen — Kunde Du bedrage mig?

Teobaldo.

Bedrage Dig? — Nei, Elskede Romilda!

Romilda.

Hvi unddrog Du Dig nys mit Favnag da?

Teobaldo.

Det skede for vor Elskovs Skyld; Jeg frygted
For Dine Taarer. Denne Dag er stor,
Er vigtig; ei dens Farer kjender Du.

Romilda.

Har jeg da ei for Dig alt fristet nok?
Min Faders svære Sorg, hans bittre Brede —
For Din Skyld blusser af Undseelse
Min Kind — Dog — nu er jeg hos Dig! — Men siig mig,
Hvo var da denne, som forlod os?

Teobaldo (bekymret).

Spørg

Mig ei derom!

Romilda

(seer ham stift i Øinene).

Ah Teobaldo, vil Du
Bedrage mig? — Har Nygtet maaskee talt
Kun alt for sandt? — var det Constance, som —

Teobaldo (som før).

Ja, det var hende.

Romilda (angstelig).

Hende, som engang

Du elskede?

Teobaldo.

Det troede jeg dengang,

Da endnu ei jeg kjendte Dig.

Romilda.

Hun kaldte

Sig Din! — o tael, o siig, det er ei saa!

Teobaldo.

Maaſkee jeg tvinges til at ægte hende —

Paa dette Vilkaar, frygter jeg, min Fader

I Testamentet, som nu snart ſkal aabnes,

Har mig beſtemt til Thronen. Herſkeſyg

Og ſtolt er hendes Fader; ſnart fortørnet

Han bliver ved mit Afſlag, og forener

Sig med Ketello mod mig; og ifald

Han ſaaer Formodning om, at Du er Aarſag

Til denne Vægring, maa jeg ſkjælve for

Din Sikkerhed, Dit Liv.

Romilda.

(Kæmpende med ſin Smerte).

Adlyd Din Fader —

Jeg vender til mit Fædreland tilbage —

(med skjælvende Stemme).

Og Du Constance, og bliv lykkelig

Paa Thronen! — Jeg kan døe!

(hun vil gaae — Teobaldo holder hende tilbage).

Teobaldo (med Hæstighed).

Og dette kan

Du sige ham, der elsker Dig saa høit?

Saa her mig atter kræve Himmelen

Til Vidne paa min Eed: at enten skal

Romilda dele Thronen med mig, eller

Jeg døe med hende!

Romilda

(kaster sig for hans Fødder).

O min Teobaldo!

Teobaldo (løfter hende op).

Ga evig Din!

Trettende Scene.

De Forrige. Pjerotto.

Pjerotto

(løber, glad, hen mod Teobaldo).

Prinds Teobaldo! —

Teobaldo (overrasket).

Hvo

Er Du?

Pjerotto (bedrøvet).

Jeg gaaer —

Teobaldo.

Bliv! Du saae! Du hørte!

Pjerotto (sagte).

O Himmel, hvilket Spørgsmaal! — (høit) Kan I da
Ei kjende mig? — Ih, jeg er jo Pjerotto!

Teobaldo (glad).

Pjerotto! — Kom, omfavn mig!

Pjerotto.

Vakkre Herre!

Naturen svigter ikke — vi har hvilet
Bed samme Bryst. — Men hvo er denne her?

Teobaldo.

Romil — Adelio — (forestiller Pjerotto for hende).

Dette er min Ungdoms

Trofasteste Ven. Dig sender Lykken mig
I denne Stund.

Pjerotto.

Ja, Lykken er mig gunstig.

I veed maaskee ei, at i Morgen ægter
Jeg min Annina? — I skal hende see?
O hun er deilig!

Teobaldo (med Hentydning).

Jeg skal komme til

Dit Bryllup.

Pjerotto (glad)

Vil I virkelig?

Romilda.

Og blive

J lykkelige da?

Teobaldo (til Romilda)

Og vi med dem!

Romilda (glad).

O ja!

Pjerotto.

Og J vil vise mig den Ære?

Teobaldo.

Den har Du vel fortjent.

Romilda.

Han er saa god.

(Teobaldo taler sagte med Romilda).

Pjerotto.

God er jeg, ja; det tør jeg være stolt af.

(Sagte i det han opmærksomt betragter Romilda).

Hvor blødt han taler — hvilken Ynde! næsten

Man skulde troe, det var — dog hvilken Snak!

Teobaldo (høit til Romilda).

Opfyld min Bøn; det er nødvendigt.

Romilda (bedrøvet).

Alt

Forslode Dig? — Saa kort kun har jeg seet Dig!

Teobaldo.

Jeg ellers ængstes for Dig — Snart, ja snart

Vi sees igjen; endnu i denne Nat

Maafke — hvis ei, i Morgen. Følg Pjerotto.
 (til Pjerotto) Jeg overgier ham i din Baretægt,
 Pjerotto; du mig borger for hans Tryghed,
 Gaae til Senanges.

Pjerotto.

Men —

Romilda.

O nei! o nei!

Teobaldo.

Gaae, hvis du elsker mig! det er paa Tiden.

(Man hører Lyden af Trompeter).

Ha! her Trompeten kalder.

Romilda.

Ja, af ja!

Teobaldo.

Farvel! (til Pjerotto). Vagt du ham vel!

(Teobaldo løsriver sig fra Romilda, der forgjæves
 søger at holde ham tilbage. — Pjerotto hin-
 drer hende fra at følge ham).

Romilda.

O Wee! han gaaer!

Fjortende Scene.

Romilda og Pjerotto.

Romilda (med Hæftighed).

Saadan sniger han sig fra mig!

Lader ene mig tilbage

Med min Kummer, med min Klage!

Ikke rører ham mit Suk!

Pjerotto.

Smukt, i Sandhed, dette flinger;

Fast til Taarer det mig bringer.

Men ei Sorgen Dig betage —

Grif tilmode! følg med mig!

Romilda.

Nei, til ham jeg vil — slip, jeg beder!

Seg vil ham ledsage, ja!

Pjerotto.

Han mig har betroet Eder,

Mig I ei skal slippe fra.

Romilda.

Men, jeg vil det!

Pjerotto.

Men, jeg vil ikke!

Romilda.

Slip — jeg byder!

Pjerotto.

Tilgiv, jeg ei adlyder!

Romilda

(byder ham en Pung med Penge).

Tag mod disse!

Pjerotto.

Nei, tilvisse!

Romilda.

Tag, jeg beder!

Pjerotto (esteraber hende).

Nei, jeg beder!

Hastig I Jer overgiver!

Romilda.

Lad mig følge med ham! ja!

Du er jo god, o mig Du bonhøre —

See dog min Angest, see Taarer flyder!

Pjerotto.

Dine Bønner ej mig røre;

Strænghed Pligtens Bink mig byder!

(affides).

Let han kunde friste mig!

Romilda (affides).

Men ifald han kjendte mig!

Pjerotto (affides).

Fast beræget alt jeg er!

Romilda.

Lad, o lad mig blive her!

(affides).

Hvis jeg Alt ham torde sige —!

Snart jo Faren kommer nær!

Pjerotto (affides).

Mon ja jeg vel skulde sige?

Ei jeg veed at vælge her.

Romilda.

Vist hans Vel og Vee Dig rører?

Pjerotto.

Det forstaaer sig; han er jo min Belgjører!

Romilda.

Ham Ketello bittert hader.

Pjerotto.

Han er ond — han sin Broder gjerne skader.

Romilda.

Her vil Ingen ham forsvare.

Pjerotto.

Hvo i Alt sig blander, frister Spot og Fare.

Romilda.

Jeg — jeg vil hans Liv bevare!

Pjerotto.

Bravo, Lille! Smukt det er —

Men hvis han nu saae Dig her!

Romilda.

Nei, o nei!

Pjerotto.

Han faaer det vide!

Romilda.

Det skal ei see!

Pjerotto.

Han faaer Dig see!

Romilda.

Tro mig, trygt Du paa mig kan lide;
 Han mig ei skal faae at see!
 Her, Du veed, er hans Liv i Fare;
 Troe mig, jeg skal forsigtig være.
 Det milde Forsyn ham vil vist bevare,
 Og trofast Kjærlighed beskytter ham.

Pjerotto (overtalt).

Ja, da hans Liv er i saadan Fare,
 Jeg Dig tillader, Du her maa være,
 Saa fremt Du er forsigtig, Kjære;
 Og huldt vil Himlen Dig bevare!
 Velan da, jeg fører Dig, jeg Dig forlader;
 Jeg snart er tilbage, og venter Dig her.

Romilda.

Tak være Du, som mig tillader,
 O, til hans Frelse! at være her.

Pjerotto.

Og da i Morgen mit Bryllup bliver,
 Jeg nu vil gaae til min Hjertenskjær.

Romilda.

Alf Himlens Naade Din Pagt velsignet bliver;
 Den vil belønne Dig, thi god Du er!

Pjerotto.

Du til min Høitid maa sikkert komme.

Romilda.

Ja til Din Høitid jeg vist skal komme.

Begge.

En Dag meer frydefuld vi faae ei her!

(De gaar bort til forskjellige Sider).

Femte Scene.

Retello, ledsaget af Riddere, Baabens
dragere og Alberto.

Alberto (uroelig).

Men er det og nødvendigt, Eders Naade,

At lade alt beroe paa Lykketræffet?

Retello (bestemt).

Her Intet andet er at vælge.

Alberto.

Men —

Retello.

Doe vil jeg, hvis jeg ei kan herske.

Alberto (sagte).

Det

Er let nok sagt! (høit). Saa skort et Forsæt sømmer

Saa høi en Sjæl! Iyfsalig den, der fødtes

Med sig en Helteaand! Mig undte Lykken

Beltalenhed og Klogskab — Mod og Kjæthed

Den nægted mig desvære.

Retello.

Her er Intet

At frygte — alt er ordnet paa det bedste.

Vi overraske dem, og Vores Antal
Er størst.

Alberto.

Og Kjæthed vil ei fattes dem,
Naar Eders Høihed staaer i Spidsen.

Retello.

Kom,
I Alle følge mig!

Alberto.

Snart, haaber jeg
At hilse Eder, som min Fyrste.

Retello.

Du
Skal være min Minister da!

Alberto.

Minister!

O store Lod! — Jeg takker Eders Naade!
(De gaae).

Septende Scene.

(En stor, pragtfuld Sal, hvori Thronen med to Sæ-
der, og andre Sæder ved Siden af den —
Vagt staaer ved Indgangen).

Høitidelig Marsch — der komme: Herolder,
Pager og Riddere; Grev Lotario, ved
hvis Side gaaer en Ridder med et Strin,

hvori Testamentet ligger — en anden Riddere med Kronen. — Fra den ene Side Metello med Alberto og Følge; fra den anden Teobaldo med Ugo og nogle faa Riddere; Baabendragere; Constance med Damer. Mellem Hoben seer man Romilda, der stedse søger at skjule sig for Teobaldos Blik. Rigs herrerne stille sig paa begge Sider af Thronen, som derpaa Teobaldo og Metello besige; Lotario stiller sig ligeover for Constance og Damerne ved Siden af dem. — Folket.

Chor.

Den store, alhersekende Skjæbne byder —
 Og høitidsfulde Time frembryder,
 Der skal betrygge vore Haab!
 Enighed, huldt Du til os nedstige,
 Freden Du bringe os ned fra Dit Rige!
 Fra Din Himmelskalder Dig vort høie Raab!

Lotario.

(viser Skrinet for Folket).

I Fyrster — ædle Herrer, og I, Provences Mand,
 See, her er indesluttet den store Arrigos,
 Eders Faders, vor elskte nylig henfarne Konges
 Medlagte, høie Willie, som nu skal kundgjøres os;

Men først I Alle høitideligt sværge,
At lyde den!

Zerrerne (med opløstet Haand).

Ja — det vi sværge!

Retello (springer op).

Holdt inde!

Er hans Willie klog og billig,

Styret af Retfærdighed,

Skal jeg stedse være villig

Til at lyde uden Tød;

Men Lydighed jeg ei vil sværge,

Før jeg det med Vished veed.

(Alle staae forbausede).

Alberto (sagte).

Er det Ret?

Lotario (ligeledes).

Hvad er det?

Constance (ligeledes).

Ha, frække og

Formastelige Sprog!

Romilda (ligeledes).

O, min Frygt!

Alberto. (ligeledes).

Her er ei frygt!

Teobaldo

(reiser sig med Værdighed).

Men jeg — jeg sværger!

Han er død', dog skal den fjære

Faders Bud jeg trofast ære;
 Hvilket det endog kan være,

Jeg sønlig Pligt at øve veed!
 Her skal vises, det jeg sværger,
 Ubetinget Lydighed!

Romilda (sagte).

Jeg forstaaer ham!

Constanze (ligeledes).

Ak! ei vil min Frygt forsvinde!

Retello.

Du vil det?

Teobaldo.

Jeg vil!

Lotario.

Holdt inde!

Om I ei vil Eden gjentage,

Den givne maa dog Jer binde;

Arrigo er selv tilstede — taler end til Eder;

Nu agter paa hans Bud!

(Udtager Testamentet og fremviser det).

See! her hans Villie I modtage —

Alle I vise den Agt og Hæder!

Romilda, Constanze, Teobaldo og Retello

En mægtig Følelse, en ukjendt Frygtsomhed

Mit Hjerte fylder med hellig Gru!

Hans Skygge hæver sig fra Gravens Dunkelhed —

Jeg troer at høre ham, at see ham endnu!
 Fader for Rigerne, vor Lyst var Du!
 (Høitidelig Tausshed, der afbryder ved Heroldernes
 Trompeter).

Lotario.

(aaabner Testamentet og læser).

"Paa een Dag, mine Sønner, saae I Lyset —
 Jeg elsker Eder ligehøit, og ønsker,
 At enige I stedse vorde maae,
 Og begge lige lykkelige. — Dig,
 Retello, overdrager jeg Antibes
 Grenoble, Monaco og Nizza; dem
 Regjere Du, som uafhængig Greve —
 Du, Teobaldo, følge mig paa Thronen

Choret.

Leve vor Fyrste! Teobaldo leve!

Retello (i heftig Forbittrelse).

Ha! tier Forvovne! hvilken Frækhed!

Teobaldo (reiser sig).

Du ogsaa skal lydig tie!
 Frygt Du Stolte, tæm Din Harme!
 Din Faders Røst har talt!

Lotario (bydende).

Tier, og hører! — "Teobaldo, Du
 Elsked' Constance, og jeg ønsked selv
 Engang at knytte denne skønne Pagt;
 Men Fædrelandet bød og maa Du offere

Din Kjærlighed. Bretagnes Hertug har
 Du overvundet; fastere Du knytte
 Foreningen imellem ham og Dig,
 Eet enigt Rige vorde Eders Stater!
 Vegt da Romilda, hans skønne Datter!
 (Almindelig Forundring).

Constance, Lotario, Alberto, Ketello, Romilda.
 Ha! hvad var dette? bedrog mit Øre!

Teobaldo.

Ja, Romilda — —

Lotario.

Prinds, Du mig høre;

Kongen har sit Løfte sveget —

Opfyld Du Dit!

Teobaldo.

Du fordrer meget?

Lotario.

Vegt min Datter!

Teobaldo.

Sligt tør Du nævne!

Lotario.

Denne Skjændsel tør jeg hævne;

Endnu kan jeg styrte Dig!

Teobaldo.

Bøyer Du at true mig?

Romilda og Constance (sagte).

Hjertet slaaer med hange Slag!

Alberto (sagte).

Hvorned truer denne Dag.

Choret.

Afvend, Himmel, dette Slag!

Retello (til Lotario).

Dæmp kun Din Brede's Ild;

Erstatning jeg Dig giver —

(til de Øvrige).

Tilfreds vor Fader bliver,

Romilda jeg ægte vil!

Alle (undtagen Retello).

Ha!

Lotario.

Vi Retfærd øve vil, og Pligtens Bud!

Constance.

Hvilken Strid! — O Himmel vær os mild!

Romilda.

Hvilken Strid! O Himmel dæmp dens Ild!

Alberto (affides).

Jeg skjælver — Striden bliver alvorlig;

Ei veed jeg hvordan den falder ud!

Choret.

Leve Herfteren! Leve Retello!

Lotario (til Retello).

Jeg mig bøier for Dig!

Constance og Romilda.

Himmel! o Skræk! jeg bæver.

Teobaldo.

Heller! heller Livet kræver!

Lotario, Alberto, Chor.

Lykken Sværd for Retsfærd hæver.

Retello.

Død af Broderhaand Du kræver.

Teobaldo, Lotario, Retello, Chor.

Eil Waaben!

Constance.

Nu Du lære at svige Din Tro.

Teobaldo.

Nu paa min Side træde

Hvo mig endnu er tro.

Romilda og Ugo.

Vi dee for Dig med Glæde

Vi evig er Dig tro!

Retello.

Nu lære Du at svige Eed og Tro.

Alberto.

Alf hvo Skindet kunde redde

Og Enden see i No?

Retello.

Giv Dig! flur Waaben Du skrække!

Teobaldo.

Aldrig! ei Trudsel mig skrække.

Kommer!

Sammen.

Retello og Chor.

Til Vaaben! til Hæbben!

De Øvrige.

O Dag!

Retello og hane.

Himlen forsvare retfærdige Sag!

Teobaldo, Romilda og deres.

Nei! Himlen straffer et nedrigt Bedrag.

Træfningen begynder; **Teobaldo** strider mandig, men
overvældes af Mængden, og drager sig tilbage,
Romilda bliver asfægtig af Sorg, **Constance**
seer til, beklæmmet af nogen Dag. Langt
borte høres de Hjæmpendes Larm.

Romilda.

Constance.

Skækkelig banker du Siig hvorfor banker du,

Engstelige Hjerte! Daarlige Hjerte,

Al Nøden hvo redder Vnk med den Forræder

Hvo vil, hvo kan Du føle kan?

Begge.

Angst mig betager,

O jeg forsager,

Knust under Sorgens Haand

Segner min Aand.

Al Nød hvo redder? End den Forræder

Hvo vil, hvo kan Vnke du kan.

Chor (langt borte). **Romilda (ængstlig).**

O Seier! Seier! Endt er Slaget.

Constance (uroelig). Choret (nærmere). Constance.
Hvo har seiret? Retello. O jeg seirer!

Lotario til Retello (som kommer).
Du har seiret!

Retello.

Jeg nu er Herre!

Retello

Romilda (haanlig peger paa Teobaldo, der
(ængstlig). kommer bevogtet og afvæbnet). Romilda.
Og Teobaldo? Du flue. O Skjæbne!

Teobaldo (snusfende).

Giv mig Døden — kun Døden.

Retello.

Jeg skal.
Lær at vige, lær at lyde! erkjend Dit Fald!

Teobaldo.

O lad Døden før ende min Qual.

Retello (hemmelig til Alberto).

I Fangebuur! i Taarnet hist! forstaae!

Alberto.

I Fangebuur — i Taarnet hist
Trygt Du mig kan forlade Dig paa.

Chor.

Rædselsdag! Furier viet du være
Os dine Straaler kun Gravflammer ere,
Tordnende Stemmer kun Nafsen udbrede
Vildt i hvert Bryst brænde Hævntørst og Nag

Over os hænger det truende Slag,
 Skjælve den Troløse, nær er dets Brag.

Constance.

O mit Hjerte jeg ei kan modstaae.

Romilda.

O hvor ængstelig mit Hjerte mon slaae.

Retello.

Stolte! omsider skjælve Du maae.

Teobaldo.

Skjælve aldrig end nogen mig saae.

Constance.

I Dødens Arme
 I Skjændsels Lænker
 End for den Falske
 Hjertet mon slaae.

Retello.

I Dødens Arme
 I Skjændsels Lænker
 Trodser den Stolte
 Falde han maa.

Romilda og Teobaldo.

I Dødens Arme, i Skjændsels Lænker
 Ømt for min Elskte Hjertet mon slaae.

Almindeligt Chor.

Af hvad Rædseler os forestaae!

Anden Akt.

Første Scene.

(Decorationen forestiller det Ydre af Borgen Senan-
ges af gammel majestetisk gothisk Bygning.
Indgangen er over en Vindebro, imellem to
Taarne; paa Hjørnerne af Bastionerne ere
andre Taarne, et paa høire Side af Tilfluerne,
hvortil man gaaer op ad en brat Skrant mel-
lem opdyngede Ruiner. En simpel Hytte paa
Venstre. Paa hin Side Muren sees prægtige
gothiske Bygninger inde paa Borgen; en smi-
lende landlig Egn der omkring; Indgangen
til en Skov paa Høire; snedækkede Bjerge,
høiest langt borte. Det dages).

Pjerotto kommer forsigtig ud af Taarnet paa
Høire, lukker det i, og gaaer derpaa ned.

Pjerotto.

Det er da sidste Gang — Betsignet være
I øvrigt denne Nøgle — næste Morgen

Ved denne Tid Annina bliver min;
 Jeg er hos hende, og har ei behov
 For i min Dag at tales ved med hende
 Om vore egne Smaaansliggender,
 At liste mig i Borgen ind igjennem
 Det gamle Taarn, imellem Gruus og Fængsler.

(Med Skræk).

Hun er nu ved at flædes paa — Her er jeg,
 For ei at lade

(Giver sig paa Veien ad Borgen).

Anden Scene.

Alberto i Tanker, og blot vendt mod Borgen,
 møder Pjerotto.

Alberto.

Han alt her!

Pjerotto (seer ham).

I Frænde!

Det saa! til Bryllup, og itide.

Alberto (adspredt).

Bryllup!

Pjerotto.

Nu ja! veed I det ikke nok?

Alberto.

O jo!

(affides) Forsigtighed!

Pjerotto (med Paatrængenhed).

Fortæl mig nu, hvem Thronen
Er faldet til?

Alberto (forundret).

Det veed Du ei?

Pjerotto.

Vist ei.

Alberto (med Bægt).

Den er tilfaldet, hvem den burde.

Pjeretto.

Ei!

Jeg det vel vidste alt. — Min Broder kommer
Da hid i Dag til Borgen.

Alberto.

Ufortøvet.

Pjerotto.

Jeg har ladet gjøre Bærelser tilrette
Til ham.

Alberto.

Jeg ham et hemmeligt bereder.

Pjerotto (forundret).

Et hemmeligt?

Alberto (hemmelighedsfuld).

Du veed det ei?

Pjerotto (nysgjerrig).

Og hvilket?

Alberto.

Du snart skal see!

Pjerotto.

Hvad da?

Alberto.

Og studse. Men

Forsigtighed!

Pjerotto.

Oh nu! men Brylluppet

I al Forsigtighed gaaer dog vel for sig.

Alberto.

Ja! (affides) Det er selv en ny Forsigtighed.

En Høitid vil adsprede Folket.

(Lindlig Musik langt borte).

Pjerotto.

Hør!

Der hører I!

Kom! Slægtninge og Venner

Alberto.

Vi gaae! jeg midlertid maa i et andet

Anliggende, i en alvorlig Sag.

Pjerotto.

Mit er imellem Spøg og Alvor. Nok

Jeg veed det vel.

(De gaae ind i Borgen).

Tredie Scene.

Provencalske Bønderfolk af begge Køn,
i Høitidsklæder med deres Smaacimbler og Fløiter
komme til Borgpladsen; hver har sin Blomsters-
køst. To unge Piger med to Blomsterkrandse
komme ind, og synge i

Chor.

Lad tone glade Jublers Klang,
I unge Piger, Cimblen slaer!
Lad Fløiten lyde til vor Sang
I muntre Hyrder, fro i Vaar.
Olig Høitid, et Bryllup, de Unge, de Gamle
Husvaler, opliver, opflammer til Lyst
Og kjærlige Minder med Haabet sig samle
At kalde til Glæde hvert bankende Bryst.
Thi leve Pjerotto, og leve Annine!
Vor Brudgom den gjæve, og Bruden den fine.
De leve . . . de komme.

Pjerotto.

Hun leve! see her!

(Pjerotto med adskillige i sit Følge, og to Landsby-
piger, der gaae ved Siden af Annina, sees
paa Broen, han kommer ned, alle gaae
imøde, og byde Blomsterkoste og Krandse).

Pjerotto.

Seer paa hende! er hun ei nydelig, kjære?
 Hvis en i Verden lykkelig kan være,
 Det Pjerotto maa være i Dag.
 Glade Time du nærmes alt mere,
 Da Annina mig rækker sin Haand.
 Hver Mand har sine Griller, sin Nykke,
 Een seer i Guld, een i Hsighed sin Lykke,
 Men sig en Pige en Skat man maa kalde,
 Der sin Lige ei har i Behag.

Chor.

Sandt han siger, vist det være;
 Skjønheds Behag
 Dertil findes ei lige i Smag.

Pjerotto.

O Annina den skjenne, den kjære,
 Sin Pjerottos skal være i Dag.
 Saa skøn Dag til Vre
 Lad glade os være
 Os Gildet lad smage!
 Ei Vin vi forsage
 Og saa kjære Benner! — hvad Behag!
 Ved Fadet og Glasken, i Jubel og Gammen
 Hensvinder den Dag.
 (Langt borte høres Trommeslag og en Sörgemusik, som
 alt nærmer sig mere og mere. Forundring, og
 et almindeligt Tableau.)

Alle (affides).

Men hvad er dette! Trommer vi høre!
 Hvad vil det sige — hvad skal vi gjøre!
 Hvad Sørgetoner — hvor slaaer mit Hjerte!
 Vee os! Soldater — herhen de gaae!
 Hvad vil os hændes? — didhen vi maae.
 (De drage dem samtlig hen i en Krog, og see til med
 Nyfgenhed og Uro.

Fjerde Scene.

Marchen er nær, der sees en Trop Soldater;
 midt iblandt dem en Krieger med nedslaaet Visir,
 indsvøbt i en stor Kappe. Grev Potario er i
 Spidsen. Alberto kommer paa Broen; medens
 Soldaterne gaae over Scenen, op paa Broen,
 udraaber Kriegeren, som er

Teobaldo (sørgelig).

Førrædere! Romilda! elskte Brud!
 Forbarm dig Himmel over hendes Qual!

Pjerotto og Chor.

Har Du og seet det, har Du og hørt det
 Hvor han jamrede, vee ham den Arme.
 Hvad han har syndet! hvad det kan være.
 Vist nok en Udaad! hvo af os veed!
 Hvad dog den Arme det vil blive med

Jeg med ham føler Medlidenhed.

Men hvad er det, vi gjøre?

Hvorfor lade vi det os saa røre,

Afsted! paa Dør vi maa

Al Kummer faae.

(Choret gjentager).

Pjerotto.

Men dog, jeg veed ei selv, den Mand

Annina (med uskyldig Omhed).

Pjerotto

Hvad er der? hvorpaa grubler Du! og hvor

Forandret paa et Øieblik! er Du

Ei glad?

Pjerotto (med et Suf).

O! sjæleglad, min Elskte!

Annina.

Du mig

Det siger paa en Maade, du seer ei

Paa mig! Jeg er dog Din Annina! Dit

Er dette Hjerte; snart jeg Din er ganske.

Pjerotto.

Min Elskede! — Nei intet, intet.

(seer mod Vorgen).

Annina

Nu

Jeg fatter Dig — den Mand.

Pjerotto.

Jeg Dig tilstaaer
 Han rysted mig! jeg blev saa sært tilmode.

Annina.

Jeg skal helbrede Dig! vær glad! kom! kom
 At tage mod min Haand! og da!

Pjerotto (muntret).

Og da

Annina.

Da er jeg Din.

Pjerotto.

Da er jeg Din.

Begge.

Held os!

(Gaae med Følge).

Femte Scene.

Vagt, der gaaer forved Ketello, Constance,
 Baabendragere med hende, siden Grev
 Lotario.

Ketello.

Der er Senanges Borg.

Constance (bedrøvet).

O Syn! o Minde!

Retello.

Lad os indaande Drømmen her, Constance!

Om en fuldkommen Hævn.

Constance.

Mit Hjerter venter,

Og frygter den.

Retello.

Du elsker end den falske?

Constance.

Jeg veed det ikke.

Lotario (fra Borgen).

Fyrste! — Datter!

Retello (ivrig og med Betydning).

Er

Det Alt fuldbragt?

Lotario (med Betydning).

Du er adlydt tilfulde.

Retello.

Vel, lad os træde ind!

Lotario (indbydende).

Min Datter!

Constance.

Jeg

Her dvæler end et Dieblisk. Jeg trænger

Til nogen Eensomhed.

Retello (med Betydning).

Betænk, Constance!

At Teobaldo har forraadet Dig.

Lotario.

Har offentlig med Afflag Dig beffæmnet.

Retello.

Betving Dig selv! tænk paa at glemme ham.

Lotario.

Tænk paa at hævne Dig, at hade ham.

(De gaae ind i Borgen).

Sjette Scene.

Constance ene i Tanker, og med Lidenſkab.

At hade ham! men kan jeg! Glemme ham!

Hvorledes! naar mit Hjerte sukker ved

Hans Navn! naar han hvert Øjeblik mig svæver

I Tanke! naar Alt taler mig om ham!

Og det paa diſſe Stæder, hvor min Elſkov

Førſt fødtes, hvor den vorte til! og her,

Hvor lykkelig en Dag jeg — milde Himmel!

O gruſomme Erindring! mig til Marter

Alt taler til mit Hjerte, Alt mig minder.

Ei kommer meer igjen

Den Dag for mig;

At evig ſvandt du hen,

Mit Held med Dig!

Offer for Elſkov ſkal

Jeg lide gruſom Qual

Og Lindring aldrig maa
 Mit Hjerte haabe paa;
 Ei bærer jeg den Harm.
 Snart brister piinte Varm;
 At hvo mig trøste skal
 I denne haarde Qual?
 Offer for Kiærlighed
 Segne jeg maa
 Under den Qual, jeg leed
 Maa jeg forgaae.

(Gaaer hen ad Lunden).

Syvende Scene.

Pjerotto, Annina, og Alle fra tredie Scene.

Pjerotto.

Nu er det da tilende! Hvad! tilende!

Det bedste er tilbage, Gildet, Dandsen.

Lad os nu gaae! see!

(de blive Constance vaer, som gaaer i dybe Tanker).

Annina.

See!

Pjerotto (bliver hende vaer).

Hvis jeg ei feiler —

Annina.

Grevinden!

Pjerotto.

Og hvordan! — den arme — sukker?
Er saa fordybet, at hun ikke seer,
Ei horer.

Annina.

Jeg vil vække hende! Frøken!

Pjerotto (gaaer til hende).

Nu lystig.

Constance (vaagner).

Hvo?

Pjerotto.

Tilgiv!

Constance (besinder sig).

O Du, Annina?

Pjerotto.

Og jeg Pjerotto! I mig kjænde alt.

Nu er vi Mand og Kone.

Constance.

I er glade

Rom hid, Annina! der er Brudegave.

(Giver hende en Guldbørst).

Annina.

O Tak!

(Giver Pjerotto dem).

Pjerotto.

O leve vor Grevinde!

(Kysser hendes Hænder. Choret gjentages).

Constance.

Venner!

J være altid saa lykkelige!

(Salder i Tanker).

Og hvor er han? Hvad gjør han!

Pjerotto.

Selv Du synes

At være lidet lykkelig.

Constance (sukkende).

At hvis

J vidste! — Siig — men —

(Standser, da hun seer de øvrige).

Pjerotto.

Gaaer! vi sees siden!

(Giver Tegn til de andre at forsoie dem bort, hvilket de ærbødigen gjøre).

Til Middagstid! — nu da! siig os, Grevinde!

Constance (ivrig).

Blev en i Morges fangen ført til Borgen?

Annina.

Ja vist.

Constance.

Af Skabning.

Pjerotto.

Smuk, anseelig!

Constance.

O det er ham! hans Ansigt?

Annina.

Var bedækket.

Pjerotto.

Han i en stor hvid Kappe selv var indsvæbt.

Constance.

O ja!

Annina.

Men hvilken Stemme! Havde Du hørt den!

Constance (ængstelig).

Hvad sagde han?

Pjerotto.

Hvad veed jeg selv?

Forrædere!

Annina.

Og gjentog da et Navn

Her, Du (til Pjerotto).

Pjerotto (erindrer det ikke).

Nu ja.

Constance (i stor Bevægelse).

Constance!

Pjerotto (søger at erindre det).

O bevare's!

Constance (smertelig).

Romilda!

Pjerotto.

Det.

(Ansvarer dem) Constance (smertelig).

Den Uerkjendtlige,

Og jeg — der sukkede for ham (med Hæstighed) Dø! dø!

Ja dø! Vel egner Døden Dig. Annina!

Annina! Gud!

(Hun gaaer trostesløs ind i Pierottos Hytte. Annina følger hende).

Attende Scene.

Pierotto, siden Romilda med en Bonde-
karl.

Pierotto

(forundret seer efter dem, og bliver ubevægelig).

Forstaa mig, hvo der kan, naar jeg forstaaer mig;

Hvo ei forstaaer mig — ligemeget! først

Saa megen Jver — saa det Raseri

Ei! Fruentimmer! — men hvor dog den Fange ...

(pønser).

Hvis! ... Skamfærd! Ih! nei! ... men dog ... uf

(gaaer forstyrret op og ned).

Romilda

(kommer hæftig, fulgt af en Bonde, der viser hende Borgen).

Her er vi;

Jeg takker dig, o Himmel! Der (giver Bonden Penge)

Nu Mod!

Pjerotto (mod Bergen).

Lad see!

Romilda (de mødes).

Pjerotto!

Pjerotto.

Pagelild!

Begge (paa engang og fyrig).

Og Teobaldo!

Romilda

(meget hurtig og med stigende Udtryk).

Hvor er han!

Pjerotto.

Ei kommen.

Romilda.

Du veed det ei?

Pjerotto.

Du veed det ei?

Romilda.

Forsoren.

Pjerotto (med Smerte).

O!

Romilda.

Er forraadt!

Pjerotto.

De Nedrige.

Romilda.

Forsladt.

Pjerotto.

De Stjændige.

Romilda.

I Fangenskab.

Pjerotto.

De Bødler!

Romilda.

Er bortført.

Pjerotto.

Stimænd!

Romilda.

Hans trofaste Ugo,

Hans Vaabendrager har Formodning om,

Her i Senanges han.

Pjerotto (besinder sig).

O! — ja! — vel muligt

I Sandhed! det er Fangen.

Romilda.

Han!

Pjerotto.

Ja — Nei!

Nei!

Romilda.

Nei!

Pjerotto.

Han nævnte en Romilda.

Romilda (med Udraab).

Det

Er ham.

Pjerotto.

Ham selv!

Romilda (med yderste Hast).

Ja kom! Kom, siger jeg Dig,

Gaa, løb! o hurtig, Ven! udspeid, opdag.

Pjerotto (giver sig paa Veien).

Ja strax.

Romilda.

Vend om.

Pjerotto.

Nei hastig!

Romilda (vil med).

Jeg Dig følger.

Pjerotto (modsatte sig).

Nei bliv Du der min Ven! Du er for hidsig;

Forsigtighed behøves her! Farvel.

(Gaaer ind i Borgen).

Tiende Scene.

Romilda siden Constance.

Romilda.

O Teobaldo! arme Teobaldo!

Hvad forestaaer Dig! inden disse Mure

Iblandt Forrædere, der tørste efter
 Dit Blod! Han kommer ei! at hvor han dræler!
 Maaskee er Faren paa det Yderste;
 Jeg styrer mig ei meer; jeg alt vil prøve.

(Gaaer bestemt ad Borgen).

Constance

(kommer ind, seer Romilda).

Hvo der! et Blandværk! staa.

Romilda (overrasket).

Medbeilerinden!

Constance (med Vægt).

Jeg nu gjenkjender Dig.

Romilda (smertelig).

O Himmel!

Constance.

Du

Er Teobaldos....

Romilda (for hendes God).

Ja! Medlidenhed!

Jeg er den Ulyksalige.

(Vil aabenbare sig.

Constance.

Adelio,

Jeg veed det.

Romilda.

O jeg drager Nande!

Constance.

Fal!

Hvad — vogt Dig for at lyve — gjør Du her?
Hvad vil Du?

Romilda.

Frelse . . . Teobaldo.

Constance.

Kan

Du det?

Romilda (bestemt).

Jeg haaber det — hvis ei dse her.

Constance.

Etaa op! og elsker Du ham da saa høit?

Romilda.

Hvor høit!

Constance.

Og kjender Du Medbeileren,

Den ulyksalige, min Marter, denne

Romilda, han tilbeder, og jeg afstøjer (skelt).

Romilda.

Jeg kjender hende (frygtfom).

Constance.

Du fortæl mig da.

Romilda

(med stigende Bevægelse).

O! midlertid vansmægter han i Lanker;

I grusom Fare er hans Liv . . . maaskee

I dette Øieblik hans Broders Had,

Din Faders Hævn en Morders Haand bevæbner;

Og den uhykkelige under Dolken ...

Hensegner — falder — bløder — døer — o Himmel.

Constance.

Ei — jeg det veed — jeg skælver og for ham.

Constance.

Straffe burde jeg den Falske,
Burde høre Hævnens Stemme,
Men jeg kan, jeg kan ei glemme
At han var, han er mig kjær.

Romilda.

Er det saa, at Du ham elsker,
Du den arme Dig antage!
Se Hævnens hadske Klage
Qvælt af Elskovs Følelser!

Constance (lidenskabelig).

Jeg for ham mit Liv vil give.

Romilda (levende).

Og Du dræber ham at redde!

Constance (ubestemt).

Dette Hjerte:

Romilda.

Kjerlighed lede.

Constance (gysende).

Men skal han Romildas blive?

Romilda (hæstig).

Men hvad Jammer — falder han.

Sammen.

Romilda.

See den Ulykkelige
 I Dødens aabne Arme;
 O her dog Medynks Stemme,
 Er Elskov taus for ham.
 Hans haarde Skjæbnes Vilsede
 Mit Hjerte isner ved.

Constance.

Dem vide lykkelige,
 Ham i Romildas Arme!
 Jeg Livet maa hengræmme;
 Hun skal besidde ham!
 O! et saa grusomt Vilsede
 Mit Hjerte gyser ved.

Romilda (bønlig uvis).

Du ham da redde vilde?

Constance (rasende).

Da flyer han til Romilde.

Romilda

(bestemt med Fyrighed og Lidenskab).

O red blot ham, Grevinde!
 Hvis Du da haver hende,
 Og efter Hævn mon brænde
 Du skal den mættet finde.
 Til Offer for Dit Had og Nag
 Jeg Din Medbeilerinde
 Dig bringe skal i Dag.

Constance.

Romilda! — det Du kunde?

Romilda (med Hasthed).

Jeg sværger! — uden Fare

Da være Teobaldo!

Constance.

Jeg sværger.

Begge.

Og Dig skal holde Ord.

Romilda.

O kan jeg den elskte redde,

Gjerne Alt for ham jeg vover,

Han engang maa skee med Glæde

Sig gjenkalde skal min Tro.

Romilda.

Beemodsfuldt staaer dette Hjerte

Han er frelst, men ei for mig.

Constance.

Haabefuldt staaer dette Hjerte

Han er frelst, er frelst for mig.

(De gaae ind efter Pjerotto).

Sammen.

Tiende Scene.

Borgens Vagt, der gaaer for ved Retello, fulgt af Grev Lotario, Alberto, Baabendragere, og Riddere, der komme til siden.

Lotario (med Vagt).

Ga Prinds for at undgaae al Fare, maa
Du gribe til mit Raad, maa tage fiække
Og hurtige Beslutninger.

Retello (mørkt).

Seg veed det,

Og pønser just derpaa.

Alberto.

Er det da Sandhed,

At Hæren, som nys Teobaldo førte,
Mod Hovedstaden rykker, at den truer
At understøtte ham.

Retello.

De ham ei finde.

Alberto.

Men de kan fatte Mistro, kan opirres,
Forsigtigheden vil....

Lotario (gjækker ham).

Alberto bliver

En stor Politicus; han forudseer.

Alberto (selvtilfreds).

Nei! jeg forstaaer . . . ifald.

Retello.

Jeg fatter Dig,

Her maa et Slag, et enkelt Slag, forvovent
Som overstjaerer Traaden, som nedslaar
Oprørernes Parti i Støvet.

Alberto.

Herlig!

Retello.

Og Vren for det store Slag — i saa Fald
Er forbeholdet Dig.

Alberto.

Mig!

Lotario.

Lykkens Yndling!

Retello.

Min Sikkerhed befaler — i et Fald . . .

Lotario.

At han kan sige: død min Fjende er

Alberto (saaet).

Død . . . Eders Broder, Prinds?

(Til Retello, som tier).

Lotario.

Hans Fjende.

Retello (med forstilt Smerte).

Grumme

Nødvendighed! Dybt sukker jeg derover!

Men ak! og Du, Du min trofaste.

(Venlig til Alberto).

Alberto.

Jeg?

(Skjælvende).

Retello.

Du... Du maa.

Alberto.

Myrde ham.

Retello.

Nei.

Alberto.

O behag

At sige.

Lotario.

Ladende, som du attraaer

At frelse ham, du ham maa føre ad

Den mørke Gang nær ved den gamle Galdder,

Bestemt af vore kloge Stammefædre

For farlige Forbrydere; deri

Han styrter ned, og i den Afgrund finder

Sin Død og Grav.

Alberto (med Skrak).

O Himmels!

Retello.

Du forfærdes?

Ei!

Alberto (forvirret),

Lotario.

Du betænker Dig! forsagte Mand!

Retello.

Og Du min Yndling vilde blive?

Lotario.

Og

Har Skrupler!

Alberto.

Men...

Lotario.

Tænk ogsaa paa dig selv.

Retello.

Du er med os! — Om han nu seirede.

Lotario.

Seer Du!

Retello.

Indseer Du!

Lotario.

Falde!

Retello.

Eller stige!

Alberto (ubestemt).

Seg seer! jeg indseer.

Retello.

Og siden, i eet Fald!

Du vel.

Alberto (efter Betænkning).

Jeg lyder, i saa Fald, og jeg
Betænker ei, om velgjort eller ilde.

Retello.

Net!

Lotario.

Saa man bør at handle.

Retello.

Grev Lotar!

Drag ud imidlertid at speide! sank,
Og sæt Mod i alle vore.

Lotario.

Du kan lide

Paa mig.

(Gaaer med adskillige Krigere).

Retello.

Farvel Alberto! Mine Herrer!

(til de Riddermænd, der af Erbødighed staae i en Afstand).

De seer en Hædersmand, som høit jeg agter,
Og elsker, som jeg ønsker almeenhædret.

(affides).

Man ham maa smigre.

Alberto (yndig).

O hvor stor en Ære!

Retello.

Det er kun lidt! Min Gunst jeg Dig bevarer

(med Godhed).

Vi alt forstaae hinanden. — I saa Fald....

(Gaaer og giver ham Haanden, gaaer derpaa ind i Borgen).

Alberto (bucker).

I saa Fald! — (affides) ret bestemt er jeg dog ei.

Ellevte Scene.

Alberto og Hoffolkene.

(Saasnart Retello er borte, omgive Hoffolkene Alberto, og omfavne ham, nogle meget fjærlig).

Chor.

Vi lykønske den naadige Herre,

Vi os glæde af Hjertet derved.

Deres Naade, høie Herre!

Alberto.

Takker! takker! for stor Ære!

Mine Herrer! for stor Ære!

Choret.

Deres høie Begaagenhed!

Alberto.

Det megen Lykke og Ære er.

Men!

Man her i Verden maa see mangehaande,
Man hører det Gode, man lider det Onde,
Man træffer paa Alfens, paa Dumhed, paa meget

Man ei tænker, ei venter, ei veed.

Men i Verden det er saa,

Saa det gif, og vil det gaae.

Choret (gjentager det spørgende).

En stiger op, og en dratter ned;

Op i Gunst hos en Stormand man stiger,

Kun et Stød, og strax dratter man ned;

Og som hos Store, gaaer det hos Piger

Lunet forandres, og man maa afsted.

Alt bestyrer ustadige Lykke,

Forstand og Talent ei dens Billie rykke,

Den skiftes hvert Øieblik, gaaer efter Nykke;

Snart heel venlig, snart bister den er.

Glædeligt, naar op vi gaae,

Kedeligt, naar ned vi maa.

Op da! siden det er saa

Som det vil, det faaer at gaae.

(*Choret* gjentager det, og de gaae ind i Borgen).

Tolste Scene.

Romilda, Constance fra Hytten, siden

Pjerotto fra Borgen.

Romilda.

Ja jeg Dig spørger det, Grevinde! ja

Den uheldsfulge Romilda skal

Du see; men midlertid er hist — hvo veed?

Vor arme Ven.

Constance.

Lad os opdage, hvor
han er. Guld, List, min Vælde, Kjærlighed
skal fresse ham.

Romilda (med Gld).

Ja, Kjærlighed! Endnu
kom ei Pjerotto.

Constance (bliver ham vaer).

Endelig! der er han.

(De gaae ham imøde).

Romilda (ængstelig).

Nu!

Pjerotto.

Fangen — men forstaaer mig ret — Romildas.

(Seer paa hende)

Constance.

Den Utafnemmelige.

Romilda (affides).

Dyrebare Ven!

Pjerotto.

Indsluttet er i underjordisk Fængsel.

Romilda.

O Himmel!

Constance.

Og Du ei erfoer?

Pjerotto.

End ei

Den Vagt, som ham didhen ledsaged, veed,
Hvo Fangen er, ei i hvad Taarn han gjemmes.

Romilda.

Hvor skal da vi erfare!

Constance.

Lad os kalde."

Pjerotto.

Og om de høre os — det Navn opvækker
Mistanken strax.

Romilda.

Og følgelig!

Constance.

Hvorledes?

Pjerotto (betænker sig).

Oh nu man kunde... nei! — forsøge — i
Det mindste! — O nu har jeg fundet det.
Nu hører. Teobaldo sikkerlig
Vil kjænde Eders Stemme! lader da,
Som om I sang til Tidsfordriv en Sang,
Hvad selv I vil, men som han kjænder, saa,
At han af den begriber, hvo her er,
Er det da saa, er han det, svarer han.

Romilda (til Constance).

Syng da Grevinde!

Constance.

O mit Hjerte! Elskov

Styr du min Sang.

Pjerotto.

Du faae vi høre.

Romilda (affides).

Hvor

Mit Hjerte banker.

Constance (mod Taarnet).

Elste Ven! er Du i Live

Smægter Du i Rædslers Hjem!

Du et Svar de Sukke give,

Som af Elskov sendes frem.

Himmel! hører Du?

(Tausked).

Romilda (smertelig).

Han ei svarer.

Constance (gjentager).

Pjerotto (ærlig og misfornøiet).

Er han død!

Romilda (med et Skrig).

O Gud!

Pjerotto (skiller hende tilfreds).

Taalmodighed.

Constance (smertelig).

Min Teobaldo!

Romilda (hæftig).

Jeg vil . . .

Pjerotto (betydende).

Forsigtighed! muligt, muligt sover han.

Romilda.

Nu jeg prøve vil — maaskee.

Constance og Pjerotto.

Ja! ja prøv det, vi skal see.

Romilda (smertelig).

Om han Stemmen kjænde kan.

(Gaaer tæt til det andet Taarn).

Prinds mod Fare og mod Smerte

Rust Dig med Standhaftighed

(med Betydning).

Nær Dig er et trofast Hjerte,

Elfskov til Din Hjelp bered.

Hører Du mig (Taushed) Himmel! Bee!

Teobaldo

(i Taarnet paa Skranken).

Jeg hører!

Romilda (med et Glædesfrig).

Lever!

Constance og Pjerotto paa eensang.

Det er ham!

Nu lystig,

O hvilken Glæde!

Quatuor.

Teobaldo (i Laarnet).

Milde Himmel, du mig høre!

Over mig du dig forbarne!

Lad mig see den, jeg tilbeder

Hende end eensgang omarme!

Wilde du os sammenføre,

Huld beskjærme os din Haand!

Romilda og Constance

(knæle med Fyrighed).

Milde Himmel! du mig høre!

Over mig du dig forbarne

O beskjærm den, jeg tilbeder,

Giv ham frelst i disse Arme

Karst du hid ham vilde føre,

Stedsse skjærme ham din Haand.

Pjerotto (affides).

Jkke var min Glæde større,

Kunde jeg en Skat opdage,

End de Armes, hvis jeg kunde

Ud af denne Nød dem drage

Det gaaer an! Alt Mod kan gjøre,

Himlen taler i min Aand.

Romilda (meget bedrøvet).

O det er ham.

Constance (ligesledes).

Alt og hvordan.

Pjerotto

(Bestemt fremdrager og viser en Nøgle).

See her!

Romilda (forundret).

En Nøgle?

Constance (med Haab).

Og Du kunde.

Pjerotto (hemmelighedsfuld).

Denne Nøgle

Har gjort langt andre Underværker.

Romilda (utaalmodig).

Men....

Pjerotto (spøgende).

Først har jeg den at takke for Annina.

Forstaae mig ret.

Romilda

(utaalmodig vil rive Nøglen fra ham).

Hvert Dieblis er kostbart.

Pjerotto.

Kun ei saa hidsig — Midlertid, Grevinde! (til Constance)

Lad, som I gaaer omkring til Tidsfordriv.

Du (til Romilda) der omkring! jeg gaaer, men er her strax.

(Gaaer op af Skrænten til Taarnet).

Constance.

O Himmel staae os bi!

Romilda

(følger hurtig Pjerotto).

Mit Hjerter sprænger

Min Varm!

Pjerotto

(har alt lukket op. Romilda vil styrte sig ind foran ham).

Hvad gør Du! langsomt! -der er mørkt!

Romilda (træder ind).

Teobaldo!

Trettende Scene.

Constance siden Romilda med Teobaldo
fra Taarnet, efter dem Pjerotto.

Constance

(agtsom mod Borgen).

Himmel! hvilken Tummel!

Romilda

(kommer ned med Teobaldo).

Du er da frelst.

Teobaldo (omfavner hende).

Jeg seer Dig atter.

Pjerotto (kommer ned).

Glæde!

Constance

(vender sig om meget urolig).

Vi overraskes.

Pjerotto (forbauset).

See!

Romilda (i yderste Uro).

Til! tag Flugten.

Fjortende Scene.

Alberto paa Broen. De Forrige, siden
Retello, og Vagt.

Alberto (seer hen til Taarnet).

Taarnporten aaben! (raaber) i Gævær!

Constance (trøstesløs).

Han er

Forloren!

Pjerotto (ude af sig selv).

O Barmhertighed!

Teobaldo (snysende).

Et Bærg!

Alberto (mod Vorgen).

Til Hjælp!

Romilda

(hældende sig til Teobaldo).

Jeg dør!

Teobaldo (fortvivlet).

O Skjæbne!

Constance (seer Ketello).

Ha Ketello!

Ketello (paa Broen).

Ha hvad seer jeg?

Sextet.

Ketello.

Han er fri! Hvo brød hans Kjæder!

Den Forbrynder vil jeg kjænde,

Snart, o snart hans Liv har Ende,

Ikke meer jeg skjælder da.

Romilda, Constance, Teobaldo.

Alt er ude, al hvo redder?

Os den Grumme har i Hænde!

Stræffeligt det snart vil ende,

Kun for Dig jeg frygter da.

Alberto.

Seer engang! o hvad Forræder!

Hvo forstaaer, hvor sligt kan hænde,

Men faaer jeg den Skjælm i hænde,

Slde slipper han derfra.

Pierotto.

Gjød farvel! med dine Glæder!

Uforsagt! hvad end kan hænde,

At det faaer en daarlign Ende

Paa de Rynker seer jeg da.

Retello

(til Bagten, peger paa Teobaldo).

I den Forræder gribe!

Du bære for min Brede!

Teobaldo (med Værdighed).

Forræder Du bør hedde!

Tør Broderblod begjære!

See i Din Magt mig være!

Men bære jeg ei kan.

Alberto (affides).

Forsigtigheden glemmer han.

Retello.

I ham til Døden slæbe!

(Bagten nærmer sig).

Romilda (drager sit Sværd).

Nei! først I mig skal dræbe!

(Skiller sig for Teobaldo).

Jeg ei for Døden bærer,

For ham jeg ene lever

Jeg nu vil døe for ham.

Pjerotto (affides).

Ret saa min Pagelille!

Retello.

Du fræk Dig tør indbilde? (Ryt Tegn).

Constance.

Til ham sig ingen nærme!

Jeg tør ham kjæk forsvare

Jeg dele skal al Fare

Med ham jeg har saa kjær.

(Drager en Dolk og træder til Romilda).

Retello.

Du selv, hvem han bedrager,

Du her hans Forsvar tager,

Men aldrig jeg tillader,

Den falske seire skal.

Teobaldo (uforsagt).

Ero ei at see mig bæve.

Alberto (til Retello).

Forsigtighed tør kræve....

Constance.

Du tør saa dristig være.

Romilda.

Det Haab Du aldrig nære.

Retello (med Foragt).

Du Svage!

Romilda (fortviolet).

Skjælv! (vender Sværdet mod ham).

Retello (stolt).

Du falske.

Teobaldo

(modsatte sig med et Skrig).

At det er en Kvinde

O hold inde. (De favnes).

Alle (skudse).

Hvordan! en Kvinde.

Retello

(træder til, og søger, at gienkjende hende).

Er denne!

Hun er det! Hans Romilda!

Constance. Pierrotto. Alberto.

Romilda!

Constance (frysende).

Elskerinden!

Du bløde i hans Arme! (vil støde til).

Teobaldo. Pierrotto. Alberto

(med et Rædselskrig).

Ah!

Romilda (uforsagt).

Dræb mig kun!

Retello (afvæbner Constance).

Hold inde

Jeg hende skal forsvare!

Teobaldo.

Du hendes Liv bevare,

Jeg Dig tilgiver Alt!

(Retello giver Bagten et Bink, og den omgiver Teobaldo).

S e r t e t.

Romilda. Teobaldo.

Jeg føler Dødens Qvaler,

I Affkeds tunge Smerte,

Du rives fra mit Hierte,

Det brister knust af Harm.

O grumme holder inde!
 Et tungt Farvel vi tage!
 Barbarer! Fryd I finde
 Vor Kjærlighed at plage!
 O lader os, Umennesker!
 Døe i hinandens Arm,
 Har Himlen ingen Lynild meer
 At knuse Voldsmands Varm?

Constance.

Han føler Dødens Qualer
 I Afkæeds tunge Smerte,
 Hvad Belyst for mit Hjerte
 At skue deres Harm?
 Vortriver ham fra hende!
 Et tungt Farvel I tage!
 Ei skal I Medynk finde,
 Min Fryd er eders Plage!
 Omsider eders Lidelser
 Husvæle dog min Varm.

Retello.

Han føler Dødens Qualer
 I tunge Afkæeds Smerte,
 Hvad Belyst for mit Hjerte
 At skue al hans Harm,
 Vortriver ham fra hende;
 I evig Afkæed tage!

Ei skal I Medynk finde,
 Hun hiem med mig skal drage.

(Til Alberto affides):

Du ser ham, hvor befalet er;
 Der rammer ham min Arm,
 Min Bredes Lynildstraale der
 Skal slaae forhadte Varm.

Alberto.

(Han gaaer til Dødens Qvaler!
 Hvor er det Haab jeg nært!
 Har til hans Drab jeg Hjerte?
 Ser giæffe Voldsmands Harm!)
 Min Fyrste! I vil finde
 (Hvor skal jeg ud mig drage?)
 Min Fyrste . . . Holder inde!
 Hvad Udvej skal jeg tage.
 O lad os! (det en Ynk dog er,
 Hvo laaner mig sin Arm!
 Mig ramme Himlens Tordener,
 Mig straffer Hævnens Harm.)

Pjerotto.

Han gaaer til Dødens Qvaler,
 Snart briste skal hans Hjerte,
 Forgjæves Haab jeg nært
 At ende deres Harm.
 Hvor kan I faae i Sinde.

(Sagte til Alberto).

O hør dem Afseend tage!

Min Broder Medynk finde!

O! hold mig ei tilbage!

O see dog, hvilken Ynk det er,

Jeg quæles fast af Harm,

Har Himlen mod de Niddinger

Ei mere Lyn og Arm?

(Alberto gaaer med Bagten, der fører Teobaldo til
Borgen. Retello gaaer bort med Romilda.
Constance og Pjerotto ad den anden Side).

Femte Scene.

(En affides Beliggenhed inde i Borgen, hvor en gammel Dyrehauge støder til brostfældige Fæstningsværker, gamle Bygninger ere i Forsæld, mellem Træerne er en Udsigt til det fyrstelige Pallads.

(Ugo kommer forsigtig frem mellem Ruinerne).

Her ere vi; useete lettelig

Vi ad hin gamle Deel af Borgen hist,

Der gaaer til Dyrehaugen, og staaer øde

Fra gammel Tiid, bestige Murene;

Let under Londoms Slør vi det udføre;

Og alle Teobaldos Baabenbrødre

Har jeg forsamlet, tro de følge mig.

Jeg speide maa; der nærmes nogen! tys.

(Trækker sig til Side).

Sextende Scene.

Retello. Alberto. Ugo i Skul.

Retello

(hemmelighedsfuld til Alberto).

Nu gjelder det, nu er ei Tid at spille.

Alberto (ubestemt).

Men Eders Naade!

Retello.

Gaae! nu Jil og Mod.

Ugo.

Hvad har de fore?

Retello

(til Alberto, der staaer i Tanker).

Hvorpaa tænker Du?

Alberto

(bestemt og med Betydning).

Jeg! paa min Pligt!

Retello.

Vel! viid, hvert Pieblit

Han lever, er os farligt! riv mig ud

Fra dette marterfulde Raseri,

Det kunde træffe — Hvo kan vide det!

Gaae, iil, Du veed

Alberto (med Betydning).

Jeg veed min Pligt. (Affides) Alberto

Forsigtighed!

Ugo.

De Middinger! hvad nu?

Retello.

Jeg stoler trygt!

Alberto (med Betydning).

Du stole trygt!

Retello.

Snart! snart!

Alberto.

Eet Dieblis.

Retello.

Jeg, Du tilfreds skal være.

(Gaaer ad Borgen).

Alberto.

O sikkerlig. (Affides). Forsigtighed, Alberto!

(Gaaer ad Fæstningsværkerne).

Syttende Scene.

Ugo ene.

De Middinger! hvad have de da fore?

Om det gaalet ham! . . . Afsted! vi ile maa,

O Himmel midlertid afvend hans Fare!

Imod Forræderi Du ham forsvare!

A t t e n d e S c e n e.

Romilda meget bedrøvet, og i dybe Tanker
kommer langsomt frem, siden Ugo med
Ridderne.

Romilda.

O Dødens sørgelige Villeder!
I jammerfulde Skyggers hule Skrig
Et sønderrevet Hjertes Helvedqualer!
O overvælde mig! udriver mig
Fra min Fortvivlelsses uhyre Rædsler;
Saa græsselige Lidelser formaaer
Mit sønderknuste Hjerte ei at bære,
Jeg fiendtligst Skibnæs Brede trodse kan,
Kan lide den forsmædeligste Død,
Med alle Pinsler, alle Martere!
Men det min Elskte er, for hvem jeg skælver.

Hvis bort fra dette Bryst
Dig Skibnen river,
Du al mit Hjertes Lyst,
Elskede Ven!
Hvad Trøst da bliver!
For mig igjen!

(Forsvinder mellem Træerne).

Ugo og adskillige Riddersmænd af Teobaldos
 Tilhængere, komme bevæbnede frem mellem
 Ruinerne.

Chor.

Blandt Skyggerne leder os Himmelens Haand
 Til Seier og Hæder opflammes vor Land,
 Men han vi stride for,
 Vor Teobald,
 Hvor er han? hvor!
 Hvad om hin Boldsmands Ord
 Var Dødens Råd
 Vink til hans Mord!
 Hvor han dog findes skal!
 Hvor er han? hvor?

Romilda (kommer tilbage).

Min Teobaldo....

Ugo (overrasket vender sig).

Hvilken Røst! Romilda!

(gjentjender hende) Fyrstinde!

Romilda (henrykt).

Du er her! I Riddere!

O Himlen kalder Eder! iler! flyver
 Veskjærmer Teobaldo, Eders Fyrste,
 Veskjærmer Eders kjække Baabenbroder
 At Ridderskabets Fædrelandets Vre
 For skjændigt Snigmord ei skal Offer være.

O flyver ham at værne,
 Ham som min Siæl tilbeder,
 En sikker Ledestjerne
 Hævnnguden være Eder!
 Hør Fædrelandet hyde,
 Hør Kjærlighedens Kald.

Ugo og Chor.

I de meest forborgne Braaer
 Sviig forgjæves ham forvarer.
 Fro vi trodse alle Farer
 Dybest Taarn vi vil randsage
 Helten frem til Lyset drage,
 Udaadsmanden falde skal.

Romilda.

Venter Døden Teobaldo
 Lad i den mig ham ledsage,
 Eet Stød ende vore Dage!
 Med min elskte døer jeg glad,
 Fro vi sidste Stund modtage
 Naar den os ei skiller ad.

Ugo og Chor.

Nu til Barket!

Romilda.

Op til Hævnen.

Til hans Brøde Hævnen svare!
 For min elskte at forsvare
 Døden vil jeg trodse glad.

Ugo og Chor.

Elffet Fyrste at forsvare
Deden hver vil trodse glad.

Romilda.

Himmel Du mit Mod ledsage
Giv Elfov Seieren.

Ugo og Chor.

Himmel Du vort Mod ledsage
At nedslaae Forræderen.

(De følge Romilda).

Nittende Scene.

Retello fra modsatte Side, Alberto siden
Potario, derpaa Constance, Pierotto
med bevæbnede Bønder, Ugo med Riddere,
Romilda med Følge, alle til sin Tid.

Alberto.

Prinds! Din Befaling er iværksat. Men

Retello.

Du har alt angret det?

Alberto.

Jeg vilde ei....

Forsigtighed!

Retello.

Hvad frygter Du?

Alberto.

Jeg veed ei.

Lotario (uroelig).

O snart! vi er forlorne.

Retello (forbauset).

Himmel!

Lotario.

Staden

Er i fuld Opstand. Dine vige — Hæren
 Forbittret overvælter Fæstningen;
 Til Vaaben stimle Borgerne, hver Bei
 Os spærret er til at unddrage os
 De Rasendes Forbittrelse. Hvad nu
 At gjøre?

Retello.

Døe! alt er vi hævnede.

Alberto.

Giv Tid! giv Tid!

(Alle styrte indfra modsatte Sider, det gaaer Slag i
 Slag og med Ild).

Constance.

Frels Dig min Fader! Voldsmand!
 Du dræbte ham, men skjælv!

Pjerotto

(med væbuede Bønder).

Ned med den Morder!

(Kommer fra Baggrunden).

Der er han, Brødre! (viser paa Ketello).

Ketello.

Ah!

Ugo (med Riddere).

Op Riddere (gaaer mod Ketello)

At hævne Teobaldo.

Ketello

(vil forsvare sig, men gjøres vaabenløs).

Grumme Skjæbne!

(Ugo nærmer sig at dræbe ham).

Romilda (med Riddere).

Hold inde.

Ketello (snyfende).

Ha Romilda

Romilda.

Mig tilkommer

Min Elskedes, min Teobaldos Hævn.

De lumste Brodermorder, de!

Ketello (affides).

Nu List!

(høit)

Dræb mig! Romilda! jeg er i Din Magt;

Men kald mig ikke Brodermorder. Det

Jeg ikke er! (peger paa Alberto) Han er det, der i Haab
Min Gunst at vinde (almindelig Forbittrelse) uden min
Besaling

Alberto (studsende).

Hvad?

Pjerotto (hæftig).

Ridding af en Frænde! (truer ham).

Alberto.

Nei! ... langt heller —

Viid, at —

Retello

(asbryder ham bestandig med hykkelse Tone, og falsk
Smerte).

O at min Broder levede!

Dybt angrende et flygtigt Øieblik

Affindighed jeg om Tilgivelse

Ham skulde bede, ham tilsværge Huldskab,

Og Lydighed og Bønskab! Du mig høre,

O Teobaldos elskte Skygge, Du (høitidelig)

Retellos Løfter, Du hans Eed modtage.

Sidste Scene.

Teobaldo lader sig pludselig see mellem Ruin-
erne, aabner og kaster Rappen, slaaer Bisfret
op, og siger med Bærdighed.

Nu vel hold da Din Eed! her er Din Broder.

(Et passende Tableau).

Alle.

Han lever!

Constance (forbavset).

Underværk!

Retello (saaet).

O Skrak!

Romilda.

O Glæde!

(løber til ham).

Alberto (triumpherende).

Jeg har ham frelst!

Teobaldo.

Det har Du! (omfavner ham).

Pjerotto.

Grave Frænde!

(fåver om hans Hals).

Teobaldo.

Jeg lever, Elskede! ved og for Eder.

For Dig (til Romilda) O kommer! kommer i mit Favn!

Retello (hymnget).

Kan Du tilgive mig?

Teobaldo (omfavner ham).

Dyb Glemsel dække

Det Forbigangne! i saa fløj en Time

Jeg mindes ene min Lyksalighed.

Almeent Chor.

Atter oprinde os venlige Dage,
 Rolighed vender i Sjælen tilbage,
 Nu hvert Hjerte sig Fryd overlade,
 Fred og Kjærlighed Seieren vandt!
 Overalt tone Fublerne glade
 Aldrig skjønnere Dag os oprandt.

